

Dziedniece un viņas eņģeļi

Edīte Igaune ir dziedniece, kurai piemīt gaišredzība un gaišjūtība. Cilvēki rindā pie viņas gaida mēnesi, lai gan dziedniece pieņem desmit cilvēkus dienā. Zinātāji teic – Edīte esot jaunā Zilā kalna Marta, un viņas spējas strauji progresējot.

EVIIJA HAUKA FOTO: GEORGS VILJAMS HIBNERIS

Dziedniecība ir mana sirdslieta, kas man dota no augšas, es to vienkārši nevaru nedarīt, savu stāstījumu sāk Edīte, pie kuras esam ieradušies ciemos, un atzīstas, ka dzīvo divās pasaulēs – redzamajā un neredzamajā. Materiālajā pasaulē viņa ir ekonomikas doktore, Ekonomikas un kultūras augstskolas asociētā profesore, studentiem māca reģionālo ekonomiku, finanšu grāmatvedību, revīziju un kontroli. Citā pasaulē – jau trešo gadu dziedina un praktizē gaišredzību.

Viena roka raidītājs, otra – uztvērējs

Jautāju – kā viss sākās? Edītes kundze atklāj, ka tas noticis krīzes laika sākumā, kad Veselības ministrija citu pēc citas slēdza reģionālās slimnīcas un Latgalē uz ārstniecības iestādi bija jābrauc 40 kilometru. “Un tad es domāju, ko cilvēku labā varētu darīt. Es taču varu dziedināt! Tas bija impulss, kas pamudināja rīkoties. To, ka varu dziedināt, man pirms gadiem divdesmit pateica nu jau mūžībā aizgājusi dziedniece Lidija Sējēja no Zaļeniekiem. Viņa mācēja noteikt cilvēka biolauku. Toreiz mani dziedinašana neinteresēja, biju aizvedusi pie viņas draudzeni un joka pēc lūdzu, lai paskatās arī mani. Dziedniece novilkā ar svārstiņu un sacīja: ko tu nāc pie manis, ja pati vari dziedināt! Mana kreisā roka ir raidītājs, labā – uztvērējs, acis – ekrāns. Es ļoti ātri varu noteikt, kas cilvēkam kaiš, ko daru, vai nu pieskaroties, vai palūkojoties no attāluma.”

Kad lūdzu, lai parāda, kā tas notiek, Edīte nostājas man aiz muguras un nepieskaroties lēnām tuvina delnas. “Jūsos ir satraukums, neliela problēma ar vairogdziedzeri, arī mugura nav kārtībā. Nesāp?” gaišreģe jautā. “Var arī nesāpēt,

kaite ir no nepareizas sēdēšanas. Ak, kreisā kāja iesāpas? Tas būs no muguras, jo ceļgals ir pilnīgā kārtībā.” Edītei ir silts, pacilājošs balss tembrs, vārdi veļas kā optimisma enerģijas lādiņi. Viņa bieži smaida un iepatikas ar sirsniņu un atvērtību.

“Atnāk pie manis cilvēks ar kādu problēmu un jautā: vai tad ārsta izrakstu neskatīsieties? Saku: nevajag, es tāpat redzu. Mana uztvere ir Dieva dāvana. Tas, ko redzu vizuāli, līdzinās sonogrāfijas attēlam. Neveselu orgānu enerģētiski redzu kā krāsainu miglu, kas viļņojas un kustas. Manā uztverē visas slimības ir šķietamas – ja mēs organismam varam iedot programmu uzņemt, radīt slimību, tad varam arī iedot programmu atveseļoties. Tā saucas kvantu dziedniecība, ko esmu apguvusi, lasot dažādu alternatīvo medicīnu guru grāmatas. Bet arī katrs pacients, kurš atnāk ar kādu kaiti, ir mans skolotājs.”

Tik vienkārši kā svētdiena

Edīte redz paralēlo pasauli, sarunājas ar eņģeļiem, ko dēvē par šefiņiem, reizi dzīvē redzējusi arī Dievu. “Es esmu kanāls, caur kuru notiek dievišķā dziedinašana. Redzu eņģeļus un, ja kaut ko nezinu, pajautāju viņiem. Eņģeļi ir tādi kā mākoņi, enerģijas sablīvējumi, kas kustas. Redzu rokas, tērpus – apmetņus ar kapuci, bet sejas neredzu. Reiz, kad strādāju ar garīgi attīstītu dziednieci, vārdā Natālija, kurai ir spēcīga Dieva aizsardzība, redzēju Dievu. To var salīdzināt ar apvārsni, ko redzam tālumā kā lielu, ieliectu līniju. Tā es redzēju zeltainu miglas mākonī, no kura nāca neaprstāma enerģija. Izjutu labestību un tik lielu mīlestību, kādas te, uz Zemes, nav, tāda nemājo nevienā cilvēkā. Redzēju zeltainu, sudrabainu tēlu, ja godīgi, nemaz nevaru aprakstīt to vārdiem, tā bija neizprotama parādība.

Tiklīdz cilvēks man piezvana, es ieraugu viņu, tad pajautāju vārdu, jo man vajadzīgs pieslēguma kanāls. Tālāk jau procesā iesaistās eņģeļi – Dieva sūtņi paralēlajās pasaulēs. Mani viņi uztver kā gaismu. To var salīdzināt ar skatu, kāds paveras, kad tumsā lidojam virs pilsētas. Visapkārt ir tumsa, un vietām kā mazi punktiņi mirdz gaisma. Tā mani redz mani palīgi – gaismas darbinieki. Mēs sazināties domformās, un viņi mani paklausa. Tās pasaules iemītnieki ir laipni, izpalīdzīgi, brīvi un viegli, viņi nepavisam nelīdzinās mums, nospiestiem un rūpju nomāktiem. Viņi visu pieņem hi-hi-ha-ha, izdara un saka: dod vēl.”

Jautāju, kādā veidā Edīte dziedina prātu un ķermeni. “Pavisam vienkārši. Teiksim, kundze no rīta piezvana un saka, ka viņai ļoti sāp galva. Atbildu, ka paskatīšos un pēc pusstundas piezvanīšu. Es redzu, ka viņa gulējusi uz augsta spilvena, tāpēc kakla skriemeļi ir saspiesti, asinsrite traucēta. Es paplašinu asinsvadus, un viss aiziet. Zvanu un jautāju: kā tu tagad jūties? Viņa atbild: jau eju slidot. Es varu palīdzēt pavisam viegli, jo es zinu, un viss. Jūs šorīt pamodāties un zinājāt, ka ir svētdiena, vai ne? Tāpat es zinu, kā palīdzēt, visas lietas notiek pašas no sevis. Pasauļe ir pilna ar brīnumiem. Vajag tikai ļauties, lai tie atnāk tavā dzīvē. Kad pirmo reizi izdzirdēju vārdu Dīpaks Čopra, man caur ķermeni izskrēja tirpas. Uzreiz sapratu, ka viņa grāmatas domātas man, tūlīt pat aizgāju uz bibliotēku un sāku tās studēt.”

Slimības ir šķietamas

Kopš Edīte sevi atceras, viņu vienmēr saistījusi daba kā neizsmejams spēka avots, ko var baudīt lielām karotēm, ņemt vēl un vēl. Izmirkot pērkona lietū, ļauties rudens vējam, apmest kūleni koši zaļā zālienā, iebriest upē zvaigžņotā

Tiklīdz cilvēks man piezvana, es ieraugu viņu, tad pajautāju vārdu, jo man vajadzīgs pieslēguma kanāls. Tālāk procesā iesaistās eņģeļi – Dieva sūtņi paralēlajās pasaulēs.

vasaras naktī, ieelpot pļavas ziedu smaržu, ļaut sniega pārslām izkust plaukstā – tāda ir Edītes prieka formula. Pēckara gados Auces novada Ukros, trīs kilometrus no Lietuvas robežas, viņa ar vecmāmiņu, kas strādājusi par vecmāti, staigājusi pa mežiem, pļavām un vākusi zāļu tējas. Edīte saka: tagad žēl, ka neesot pierakstījusi vecmāmiņas unikālās zāļu tēju receptes. Tomēr vecmāmiņa no viņpasaules Edītei pačukst priekšā, kas jādara, atbalsta un apmīļo mazmeitu. Prasu, vai Edīte spēj sazināties arī ar mirušajiem. Jā, varot gan. Garus viņa redzējusi jau bērnībā. "Kad mācījos 4. klasē, nomira mans klasesbiedrs. Tolaik skolās koridori bija tumši. Ziemas dienā es pa to gāju, ieraudzīju mirušo klasesbiedru un sāku viņu saukt. Skolotāja par to parunājās ar manu mammu, bet viņa man neko nepārmeta, jo jau tajā laikā biju neatkarīga personība."

Pie Edītes atnākusi kāda kundze un nobēdājusies stāstījusi, ka nevarot vairs izturēt – plīstot sadzīves tehnika. Sākumā dators, pēc tam ledusskapis un tā tālāk. "Ko es? Sazinot ar saviem šefiem – eņģeļiem, jo bez viņu ziņas nekas nenotiek. Jautāju, vai drīkstu un vai varēšu izsaukt šīs mājas garu. Viņi mierīgi atbild: jā. Tad es redzēju, ka manā priekšā sēž sadrūmis, salicis cilvēciņš, kuram tad arī prasīju: vai taisnība, ka viņš demolē māju. Viņš atbildēja: jā, esmu poltergeists. Jautāju – kāpēc? Viņš klusēja. Kas notika? Pastrādāju ar to kundzi, veicu rituālu un saņēmu ziņu no eņģeļiem, ka turpmāk viss būs mierīgi. Vēlāk pats gariņš man pārliecinoši solīja, ka kundzi vairs netraucēsot, bet turpināja sēdēt manā priekšā.

Katram cilvēkam, katrai situācijai ir cits rituāls, pat sākumā nezīnu, kāds tas būs, es vienmēr sazinot ar eņģeļiem, un viss notiek pēc izjūtas. Sprotiet, tā pasaule nav tāda kā šī, tur nedarbojas dzelžaina loģika un likumsakarības, tur nav formulu, gluži otrādi – lai izdotos, visam jānotiek brīvi, viegli, kā spēlējoties, bez piespiešanas. Kad beidzu strādāt ar cilvēku, viņa problēmu nepaturu prātā, manai galvai jābūt tukšai, brīvai no liekas informācijas, citādi nemaz nespētu dziedināt. Kad tas mirušā gariņš aizgāja, paskaidroju kundzei, ka viņas mājā ir kaut kādas lietas, uz kurām viņš nāk

skatīties. Izrādījās, ka tie ir kausi par viņa sasniegumiem sportā. Teicu, lai novāc. Bet būtiskākais bija tas, ka kundze nebija izpildījusi aizgājēja pēdējo vēlēšanos. Dienu pirms nāves viņš bija lūdzis, lai radniece atbrauc uz slimnīcu, bet viņa to neizdarīja."

Brīnumus Edīte piedzīvojuši, arī dziedinot cilvēkus. "Pirms jaunā gada man piezvanija sieviete un raudāja: viņas vīrs, kas strādā ārzemēs, nokritis no stalažām un sasitis stakli. Redzot (jā, man uzreiz parādās acu priekšā aina), kā viņš nokritis un asiņo, es ļoti uztraucos un teicu: cik varēšu, tik palīdzēšu. Man no attāluma izdevās apturēt asiņošanu, vīrs otrā dienā atbrauca uz Latviju un devās uz slimnīcu, bet es ar viņu paralēli mediķiem strādāju divas reizes dienā. Viņš ātri un veiksmīgi atveseļojās, jau teica, ka gribot braukt atpakaļ uz ārzemēm, bet es ieteicu pagaidīt. Tad viņš atnāca un pateicās man. Viņš bija ļoti izbrīnīts, ka iespējams dziedināt no attāluma."

Edītes Igaunes prieka formulas

- ▶ Vakarā pirms gulētiešanas vajag aizdegt baltu sveci, uzrakstīt uz lapiņas dažas nepatīkamākās dienas problēmas un tad rakstīto sadedzināt. Nelaimes aizies.
- ▶ Vakaros iedegt sarkanu, dzeltenu, zilu vai zaļu sveci atkarībā no noskaņojuma un domās pateikt augstākajiem spēkiem paldies par nodzīvoto dienu.
- ▶ No rīta, tikko cilvēks pamodies, jāiedomājas dažas labas lietas, kas šodien gaidāmas. Jāiztēlojas pozitīvs dienas scenārijs, nelaižot tajā baiļu postošo enerģiju.

Jautāju, vai sazināšanās ar eņģeļiem un dziedināšana nepaņem pašas Edītes enerģiju un spēkus. Nē, gaisredzība Edītei nāk viegli, eņģeļi ir pozitīvi un draudzīgi. Edīte atzīst, ka grūtāk ir strādāt ar ļaundabīgiem audzējiem. Tad gan Edītei vajag atpūsties, pat atgulties, jo kļūst smagi, trūkst elpas. "Audzējs ir kā valsts valstī, un tur mans darbs – noslāpēt negatīvās šūnas, pārveidojot tās par pozitīvām. Es gan izvairos slimības saukt vārdos, lai nepastiprinātu to iedarbību. Dziednieka izteiktais vārds ir ļoti stiprs, tas iedarbojas, turklāt zīnu, ka slimības ir šķietamas, tikai programma, nekas vairāk."

Mēs visi esam viens vesels

Dziedināšanas fenomenu Edīte varot izskaidrot no kvantu fizikas viedokļa, patiesībā nekādas mistikas, tikai 21. gadsimta zinātne: "Kvants (no latīņu – *quantum* – daudzums) ir mazākais iespējamais enerģijas daudzums. Kvantu fizika paver brīnumu pilnu pasauli, kas atrodas atoma sirdī un līdzinās maģijai, bet ir pilnīgi reāla. Tātad matērija ir cieta viela un sastāv no atomiem. Atomam ir kodols, ap kuru riņķo elektroni. Kodols sastāv no neitroniem un protoniem, kas savukārt sastāv no kvarkiem, bet tie – no piekvarkiem. Starp tiem esošais tukšums veido matērijas lielāko daļu. Un tieši šis tukšums ir kvantu enerģijas pasaule, kas visaptverošā enerģijas audumā caurauz un saista ikvienu dzīvu un nedzīvu būtni Visumā. Mūsu domas un jūtas ir kvantu enerģija, arī dvēseli mēs varam uztvert kā kvantu ķermeņi. Ir tirā apziņa, ko dēvē arī par dievišķo sākotni, kosmisko apziņu, Visuma informācijas lauku. Tā svārstības rada nulles punktu jeb kvantu lauku, no tā rodas viļņi, tiem pārklājoties rodas subatomārās daļiņas. Savukārt no tām veidojas atomi, tālāk molekulas un visa dzīvā un nedzīvā daba. Kvantu tiklojums, kas ir sastopams visā matērijā, enerģētiski ir saistīts ar tiro apziņu. Ja enerģija ķermenī plūst harmoniski, cilvēks ir vesels, bet, ja harmonija tiek izjaukta, cilvēks sāk slimot. Ja harmoniju izdodas atjaunot,

Izzināms dzilums, apzināta esamība

Pēc klasiskās Ņūtona fizikas, enerģija un viela ir atsevišķi lielumi. Izmantojot šo teoriju, ir grūti pierādīt, kā dziednieks ar enerģijas palīdzību varētu ietekmēt vielu cilvēka ķermeni. Taču Alberts Einšteins, apvienojot savu relativitātes teoriju ar Ņūtona teorijām par vielu un enerģiju, radīja formulu $E = mc^2$, kur E = enerģija, m = masa, c = gaismas ātrums (t. i., 3×10^8 m/s). Šī formula pierādīja, ka viela un enerģija ir savstarpēji aizstājamas. 1 kg masas ir ekvivalents $1 \times c^2 = 9 \times 10^{16}$ džouliem enerģijas. Einšteina teorija par vielas un enerģijas ekvivalentumu radīja revolūciju zinātniskajā pasaules izpratnē, it sevišķi submikroskopiskajā līmenī. Zinātnieka un ģenija

teorija bija īpaši saistoša enerģētiskajai dziedniecībai, jo tās priekšstati daudzējādā ziņā līdzīgi... seno austrumu dažādajām mācībām par cilvēka un Visuma vienotību. Austrumu senie mediķi uzskatīja, ka materiālā pasaule ir veidota, sabiezējot Kosmosa universālo enerģiju, ko tagad atzīst arī zinātnieki. Ķermeņa enerģijas jeb spēka lauku var vizualizēt, iedomājoties to kā slāņainu zemes kārtojumu. Pēc speciālistu atzinuma, vis ticamāk, tā ir nepārtraukta enerģijas josla, kas, attālinoties no ķermeņa, vibrē arvien augstākās, ātrākās frekvencēs. Veicot fizikālus eksperimentus, zinātnieki pārliecinājās, ka cilvēka enerģijas lauka dominējošā frekvence ir

tāda pati kā krāsai, kuru saredz pārbaudīti mediķi. Par krāsām runā arī auru, čakru dziednieki, un tās patiešām nav izdomātas pasakas, bet fiziku pārbaudīti eksperimenti. Nupat jau ļoti daudzi materiālistiski noskaņoti zinātnieki vairs augstprātīgi nerauc degunus, ja dziednieki stāsta par ķermeņa enerģijas lauku sadalīšanu komponentos: ēteriskajā jeb veselības aurā, kas saistīta ar fizisko ķermeni. Izrādās, tas ir ekvivalents fizika Ruperta Šeldrika definētajam morfogeniskajam laukam un... ci jēdzienam Ķīniešu mācībā par cilvēkā esošo enerģiju. Bet akupunktūras meridiāni varētu būt saite starp ēterisko un fizisko ķermeni, ko mediķi spēj arī saredzēt.

cilvēks sāk atveseloties. To var panākt arī ar dažādiem vingrinājumiem, akupunktūru utt., bet tas ir ilgs process un nenāk no tīrās apziņas. Ātrāk iedarbojas kvantu dziedniecība. Kad dziednieks strādā ar nodomu un apziņu, viņa prāts ir pilnīgi brīvs no domām, koncentrējas vienīgi uz dziedināšanu un saplūst ar tīro apziņu. Ziednieka un dziedināmā būtību veido viena un tā pati viela – tīrā apziņa, līdz ar to viņi abi ir viens veselums. Šī dziedniecības metode sakņojas pārliecībā, ka ikviena būtne uz Zemes ir cieši saistīta ar citām būtņēm un ikviena doma un kustība ietekmē visu, kas elpo.”

Ja cilvēks slimo, Edīte redz čakrās caurumus un izzudošo enerģiju. Caurumi ir jāaiztaisa, pretējā gadījumā cilvēks vārguļo, mediķu izrakstītās zāles nelīdz. “Reiz iegāju grāmatnīcā un ieraudzīju skaistu, krāsainu grāmatu par anatomiju. Nodomāju: Edīte, tev jāmacās. Pirms pirkšanas pajautāju eņģeļiem, vai man

to vajag. Tie smejas: kāpēc tev vajag? Tu tāpat visu zini! Tā nu es grāmatu nenopirku, bet brīnumi tik un tā notiek.

Esmu taisījusi ciet caurumus kaulos, noņēmusi izaugumus. Pie manis bija atbraukuši četri cilvēki no Rēzeknes. Redzu, ka kundze katram, pie kā meklē palīdzību, stāsta kaut ko citu, viņā mājā trīs dažādi cilvēki. Kad viena viņas būtība kaiti atlaiž, otra tur ciet. Eņģeļi labprāt nāk talkā dievticīgiem cilvēkiem, kas paši ir gatavi strādāt ar sevi un mainīties. Eņģeļi ir visur, un viņi ir gatavi mums palīdzēt, vajag tikai palūgt. Arī šajā telpā šobrīd ir 50–60 gaismas būtņu. Mazi bērni viņus redz. Bērniņš atnāk, pasēž man klēpī un aizmieg. Es prasu: nu, vai tagad tev pietiks enerģijas? Viņš smaida: pietiks. Reiz kāds kungs man piezvana un saka: es nebūšu, jo iekļuvu satiksmes negadījumā. Bet redzu, ka viņam obligāti pie manis jāatnāk, jo visapkārt ir tumšs mākonis, viņš vienatnē nesavāksies, tāpēc saku: labi, nāc, kad

varēsi. Es redzēju, kā notika negadījums, kā viņš griezās, slidēja. Tas notika tāpēc, ka viņam galvā tobrīd bija kādas piecas programmas, domas lēkāja, uzmanība izkļiedēta. Vai atkal – zvana viena mamma un jautā, vai viņas desmit gadus vecajam puikam patiešām sāp vēders vai viņš tikai tēlo. Seansa laikā redzēju, ka vēders viņam sāp tāpēc, ka mamma lielāku uzmanību pievērs mazajam brālītim nekā viņam. Patiesībā vēdera sāpes ir lūgums pēc mammas mīlestības un uzmanības. Dažreiz redzu, kāpēc bērns ir stresā. Četras stundas dienā spēlē datorspēles!”

Ir jādzīvo!

Vai Edīte prot zilēt, ieskatīties nākotnē un to mainīt? “Gadās, ka pie manis atnāk vīrs un sieva, un es ģimeni saturu kopā, novēršot faktorus, kas to grauj. Piemēram, attālinu sievas un vīra vecākus, lai viņi nejaucas bērnu ģimenes dzīvē. Reiz atnāca kundze ar bērnu un sūdzējās, ka vīrs dzerot. Teicu, ka viņam pašam jānāk. Sākumā negribēja, bet, kad atnāca, pastrādājām, un viņš pārtrauca dzert, tagad pats prasās pie manis. Reiz kāda sieviete sūdzējās par muguras sāpēm. Es redzēju, ka viņa guļ nepareizā vietā, uz āderes. Pagāja dažas dienas, bet viņai nekļuva labāk. Teicu, ka aizbraukšu, paskatīšos. Jau ejot pa kāpnēm, man šermuļi skrēja pa muguru, jutu, ka telpa spiež, sienas brūk, enerģētika ir ļoti slikta. Izrādījās, ka deviņdesmitajos gados daudzstāvu māja celta no materiāliem, kas atvesti no Baltkrievijas un saņēmuši radiāciju no Černobiļas. Mājas blokos esošās metāla stieples redzēju koši sarkanā krāsā, jo bija apstarotas. Es neko nevarēju izdarīt, tikai guļamvietu pārvietoju uz grīdas. Reizēm cilvēks pats nodomā kaut ko sliktu un ieprogrammē negatīvu notikumu gaitu. Nevienš cits nav vainīgs. Negatīvas domas provocē bailes, dusmas, nenoteiktību, kas veido pamatu, uz kura attīstās slimība. Bērni slimo, ja starp vecākiem ir spriedze, nesaskaņas. Bērni ir ļoti jūtīgi, viņi redz paralēlo pasauli, atnāk te, apsēžas pie kamīna un nenovērš acis no liesmas.”

Telpā, kurā mēs sarunājamies, dvēselei ir kur patverties. Vajējā kamīna uguns transformē visu, no kā gribas atbrīvoties, kas nomāc un traucē. Sārtas liesmu mēles kāri paķer un aprīj smagas domas. Mēs visu varam mainīt... ja vien ļoti gribam. Uz galda brīnumaini kristāli – Edītes palīgi, kas izstaro vajadzīgo un atbrīvo nepareizo enerģiju. Es intuitīvi paņemu lielu, baltu kristālu. Tas ir no

Turcijas atvestais kalnu kristāls. Neparasti spēcīgs esot. Jā, arī kristālus meklēt ieteikuši eņģeļi. Mirdzošais, pelēkais akmens ir kianiīts, violetais – ametists, seko dūmakainais kvarcs un turmalīns, kas pasargā no svešām enerģijām. “Kad atnāk bērni, viņi uzreiz redz, kurš kristāls viņam der. Es saku: sameklē mammai, un, ticat vai ne, viņš paņem īsto. Dažreiz mēs darām tā: ģimene aizbrauc uz kristālu veikalu, piezvana man, un bērniņš atrod kristālu. Es saku: jā, šis ir labs, bet paņem vēl vienu. Ir labi, ja bērns, ejot uz skolu, ieliek kabatā kristāliņu. Tas noņem stresu, palīdz nomierināties. Daži saka: man patiek koks. Lieliski! Mazus koka gabaliņus var atrast izskalotus no jūras vai mežā un ielikt kabatā vai somā. Te nav likumu. Kas katram patiek, tas darbojas. Izjūtas ir galvenais rādītājs.”

Edīte nekad neizslēdz telefonu, lai gan cilvēki viņai zvana divos naktī un sešos no rīta. “Reizēm viņi mani izmanto negodprātīgi, bet tāpēc telefonu vēl nekad neesmu izslēgusi. Man pietiek ar piecām miega stundām, ceļos piecos no rīta. Tā nu iznāk, ka visu savā dzīvē esmu sasniegusi uz miega rēķina. Es arī laicīgajā dzīvē daudz ko

esmu sasniegusi, bet dziedniecību nebūšu izpētījusi un izpratusi līdz mūža galam.”

Pie Edītes nāk tad, kad citur vairs nav kur iet, kad pēdējais cerību stariņš sāk dzist. Ne vienmēr, bet reizēm Edīte vārda tiešā nozīmē izdodas cilvēku izraut no nāves apskāvieniem. “Zvana kāda mazmeita un jautā, vai ir vērts nākt ar bildi, jo omīte ir uz gultas, vairs nevar paiet. Es uztaisīju seansu un piezvanīju omītei. Tā cilvēka enerģētika burtiski kļiedza, ka grib dzīvot, un tas ir galvenais. Viņa bija gatava cīnīties un palikt tepat uz Zemes, pie savējiem, lai gan vairs nevarēja piecelties. Mēs strādājām rītā un vakarā, kundze gribēja mainīties. Viņa lūdza piedošanu savai meitai, pateica, ka mīl viņu, meita raudāja un sacīja, ka no mātes neko tādu nebija gaidījusi. Kundze piecēlās, sāka staigāt, gatavot pusdienas un jutās labi. Bet atnāca cita meita un lūdza palīdzēt mātei, kurai bija vēzis. Piezvanīju mātei, bet viņa man atcirta, ka tic Dievam, nevis dziedniekiem. Runa jau nav par to, kam tu tici, bet – vai tu spēj būt elastīgs. Vēzis ir kaite, kas piemetas cilvēkiem, kurš grib sev pakļaut pasauli, kurš visu zina labāk un nesamierinās ar

citu skatījumam. Pie manis ļoti bieži nāk cilvēki, kam bankas ņem nost īpašumus. Sieviete ir četrdesmit gadu, viņai ir maza meita. Sieviete saka, ka aizņemsies un atdos bankai nelielu summu, pēc tam atkal kaut ko izdomās, bet es redzu tālāk uz priekšu. Es saku: tu nedrīksti iekrist depresijā, jo redzu – viņa ir uz sabrukuma robežas, skatās vienā punktā un raud. Saku – galvenais būt veselai un izaudzināt meitu! Atdod bankai to māju, noirē istabu! Tu dzīvosi un būsi laimīga! Cita sieviete atnāk un atkal raud kredītu dēļ, bet pārdot mašīnu, braukt ar autobusu, pārcelties uz vienkāršāku dzīvokli – nē, cilvēks nav ar mieru, jo pieradis pie komforta. Dievs cilvēkam piespēlē pārbaudījumus, kas ir mūsu skolotāji, lai redzētu, kā viņš reaģēs, vai spēs mainīties. Ja cilvēks saka nē un izvērza Dievam noteikumus es varu dzīvot tikai mājā ar baseinu uz jumta, tas ir smieklīgi. Ja cilvēks ir spējīgs pielāgoties jebkurai situācijai, pasaule viņam pavērs durvis, aiz kurām būs brīnumi.”

Kad dodamies prom, Edīte neliekas mierā, kamēr nepieber mums kabatas pilnas ar mandarīniem. Tie nav parasti, viņa smejas. Tie nesis veiksmi, un, ja mēs ticēsim, tā arī būs. ■

Sargenģelis liktena pavedienu tur kā grožus

Latviskajā dzīvesziņā eņģeļu funkcijas pilda dieviši, veliši, pauliši, skaidro antroposofe Māra Meijere. Siltā, mierinošā, neredzamā roka uz pleca ir tuvākie aizgājēji – veļi, kas kārto mūsu dzīvi tā, lai liktena sītiņi nebūtu pārāk stipri. Patlaban, līdz Mārtiņiem, ir dievaines – periods, kad mūsu senči pielabinātos un lūgtu palīdzību grūtā brīdī. Komunicējot ar saviem veļiem – eņģeļiem, viņi veidoja ciešāku enerģētisko saikni ar tiem. Sargenģeļa jēdziens ir visai sarežģīts, teic

Māra Meijere. *Tas veido mūsu dvēseles daļu garīgajā pasaulē, kas nav inkarnējusies, tas vēl labu un pamāca, ja mēs pielaujam kļūdās. Paradokss – jo stiprāks cilvēks, jo lielākus triecienus dzīvē saņem. Vājiem, nevarīgiem*

cilvēkiem ir vieglāks un vienlaikus mazāk attīstošs liktenis. Sargenģelis zina, cik mēs varam izturēt. Tomēr, sargenģeļa vadīts, liktenis vienmēr ir draudzīgs. Latvijas Universitātes profesore, literatūrzinātniece Janīna Kursīte uzskata, ka eņģeļa jēdziens ir aizgūvums un latviešu valodā tiek izmantots, lai Bībelē izteiktu Dieva sūtņa jēdzienu. *Latviešu folklorā par eņģeļiem uzskatāmi labie gari un gariņi, dievību parādības. Latviešu folklorā eņģeļu motīvs vairāk ieskanas Latgales pusē, kur ir stiprāka ticība.*

interesanti

Zemapziņas signalizācija – sargenģelis

Krievijas matemātiķi, kas specializējas anomālo parādību pētīšanā, secināja, ka 20 gadu laikā no tiem aviācijas reisiem, kas beigušies ar katastrofām, atteikušies par 18% vairāk cilvēku nekā no parastajiem reisiem. Pēc matemātiķu domām, tā ir būtiska statistiska anomālija. Lai gan zinātnieki sargenģeļiem netic, viņi ir pārliccināti, ka šiem cilvēkiem nostrādāja zemapziņas signalizācijas sistēma. Krievijas pētnieki nav pirmie, kas pievērsuši uzmanībai šai interesantajai

likumsakarībai. Vēl 1958. gadā amerikāņu pētnieki Džeimss Stauntons noskaidroja, ka sadragātie vilcieni un lidmašīnas vidēji bija aizpildīti tikai par 61%, sekmīgie reisi – par 76 procentiem. Pētnieki izsaka versiju, ka sarkanā draudu poga zemapziņā sekmīgi darbojusies senajiem cilvēkiem, palīdzot viņiem neaiziet bojā skarabajos apstākļos. Nākamajām paaudzēm sistēma notrulinājusies, taču joprojām izpaužas kā spēcīga intūcija, kas arī tiek uzskatīta par sargenģeli.

zvana viņa tuvinieki un saka – nu viss pagalam, viņu ved uz trako māju.

Nesen atbrauca izmisusi meitene no Tukuma – vīrs viņu pametis bez naudas un iztikas ar diviem pavisam maziem bērniem, vienam gadiņš, otram divi. Sagrabinājusi, lai atbrauktu pie manis, bet naudas atpakaļceļam vairs nav. Tad man jāstrādā kā sociālajam darbiniekam. Saku: ej pirmdien pa taisno uz tiesu, raksti iesniegumu par alimentiem, viņš atpakaļ nenāks, tad ņem bērnus un ej uz pašvaldību, gan palīdzēs, mums ir labas pašvaldības. Apvārdoju viņai konfektes un iedevu sāli, lai ar kreiso roku pār kreiso plecu izber krustcelēs. Žēl tomēr, divi bērni, jādod cerība, ka vīrs atnāks atpakaļ... Varbūt izdosies. Aiz prieka pie manis nenāk, nāk bezizejas situācijās – bankā paņemti kredīti, nodzerts pēdējais krekls, dzīvē notikusi traģēdija. Ja kāds man var ziedot to latu vai divus, labi, ja nevar, palīdzu tāpat. Man te virtuvē tāds nēģerītis – ja cilvēks var, viņš kaut ko ieliek. Tāpat tie dzērājiņi – salasa burciņas, nodod un atbrauc, bet pēc

tam atgriežas mašīnā ar dāvanām. Bija man tāds Artūriņš – dzēra abi kopā ar māti, logi izsisti, durvju nav. Tagad viņš strādā mežā un dzērājus pie sevis darbā neņem. Viss dzīvē mainījies par 100 procentiem.”

Viss tev reiz būs!

Aijas istabā uz galda salikti mazi papīriņi ar tādiem kā grafiem. “Kas tie par zīmējumiem?” jautāju. Dzīves kartes. Līknes esot dzīves līnijas, ar pacēluma un paguruma brīžiem. Sūtišot draugiem uz ārzemēm. Pie sienas Aijas rokdarbi – izšūtas glezniņas ar zirgiem un dabas skatiem, blakus tām – svētbildes. Tās nāk no vīriešu klostera Jēkabpilī, kurp viņas ar meitu braucot reizi gadā un tiekot brīnišķīgi uzņemtas. Protams, Aija dodas arī uz Aglonu, no turienes – mazas dievmāšu bildītes.

Aija, paklausīgi pozējot fotogrāfam, turpina stāstījumu. “Zvana cilvēks un prasa par podagru. Es saku – man nav tādu vārdu, nezinu, kā to ārstēt,

bet pamēģināt varam.” Nē, vēzi Aija neārstē, jāiet pie ārsta, un viss. Reizēm gadoties gan, ka, apvelkot ar pirkstu bumbulišus krūtīs, tie pazūd. Gadās arī, ka vairogdziedzeris kādam nav jāoperē, bet citam operācija tomēr jātaisa, cilvēki ir dažādi. Varzācis Aija vārdojot ar kartupeli.

“Ai, jūs man jautājat – kādi cilvēki nāk?” Aija dramatiski pašūpo galvu. “Kādi tik nākuši, daudzi no visas tiesas uz pašnāvības robežas. Nezina, ko darīt, kur skriet, ko ķert un grābt... Parādi, darba nav, ģimene jāuztur. Ko es? Iedrošinu, uzsitu uz pleca – nenolaid rokas un tiksi ārā! Reiz manai draudzenei kāja kā blukis – roze iemetusies, teicu – ienāc pie manis iedzert kafju. Pasēdējām, papļāpājām, es novārdoju. Kad viņa gāja lejā pa trepēm, bija jau aizmirsusi, ka kāja sāpēja. Tāds Dieva brīnums arī ir gadījies.”

Aijas virtuvē uz palodzes stāv trauks ar oglēm. Tās esot no bērza malkas, ko arī labi varot apvārdot pret visādām kaitēm. Oglīti cilvēks iemet ūdeni un

interesanti

Retā intuīcijas līnija

Cilvēki, kuru rokas ir mīkstas, ar gludu struktūru, ko var noteikt profesionāls hiromants, iztaustot roku, ir hiperjutīgi, viņi ir kā skeneri, kas jūt enerģijas un noskaņojumu. Šie cilvēki ir dzimuši, lai kļūtu par ekstrasensiem, tāpēc viņiem viegli padodas meditācija, viņi spēj nolasīt informāciju. Šiem cilvēkiem noteikti tas jādara, pretējā gadījumā emocionālitate un pārliedzta jutība cilvēku burtiski nogalinās. Ja šie cilvēki nerealizējas, viņi ātri mirst, jo psihe nepārtraukti ir pārslogota. Uz medija spējām norāda intuīcijas līnija, kas atrodas plauksta mikstajā Mēness paugurā vairākus centimetrus zem mazā pirkstiņa pamatnes un veido lielāku vai mazāku vertikālu pusapli. Ja līnija ir vesela un gara, jūs ekstrasensorās spējas varat izmantot apzināti un jebkurā dzīves situācijā. Jāteic, ka šāda līnija ir liels retums. Ja līnija ir sadrumstalota gabaliņos un vāji izteikta – tā norāda uz spējām parapsiholoģijā, kas jāattīsta. Ja jums ir šī retā līnija, ziniet, ka jūs varat piekļūt smalkajām enerģijām. Jebkuras vertikālas līnijas uz Mēness paugura pastiprina intuīciju.

RAKSTI MŪSU PLAUKSTĀ

1. Simpātiju līnijas
2. Sirds līnija
3. Prāta līnija
4. Likteņa līnija
5. Dzīves līnija
6. Satraukuma līnijas
7. Veneras paugurs

Ceļvedis Neptūns, uzplaiksnošais Urāns

Dažus milimetrus virs Mēness paugura (uz leju zem mazā pirkstiņa pamatnes) atrodas neliels valnītis – Urāna uzkalns,

kas simbolizē pēkšņus gaišredzības uzplaiksniņumus un intuitīvi pareizu izvēli ekstremālās situācijās. Ja mazais cinitis plaukstā ir izteikts, tas liecina, ka cilvēks ir neparasts. Ja Mēness un Urāna pauguri ir izteikti, cilvēks ir radošs, viņam ir daudz ideju. Izteikts Neptūna uzkalns, kas atrodas plauksta lejasdaļā, tieši pa vidu starp Veneras (pie ikšķa) un Mēness uzkalnu, norāda uz cilvēka saikni ar transcendentālo pasauli. Šis uzkalns tiek uzskatīts par ceļvedi starp reālo un garīgo pasauli. Ja Neptūna laukumā ir mūksts, cilvēks ir viegli ievainojams, trauksmains.

Informācijas spilventiņi

Ja cilvēkam pirkstu pirmā falangas, ja tās skatās, noliekot plaukstu horizontāli, izskatās, it kā pirksta sākums būtu pilns ar kaut ko un veido spilventiņu, kas no svara ieliecies uz leju, tas nozīmē, ka cilvēkam piemīt īpašas spējas sajūst informāciju. Viņi spēj nolasīt enerģiju gan ar tausti, piemēram, aptaustot kādu priekšmetu, pārtiku, medikamentus, dabas veltes, gan izjūt citu cilvēku bioenerģētisko lauku, ja otrs atrodas viņam ciešā tuvumā. Tādiem cilvēkiem ir izteikta taktīlā uztvere, kas spēj diagnosticēt – vajadzīgo vai kaitīgo enerģiju, kā arī, aptaustot lietas, uztvert ārpasaules informāciju.